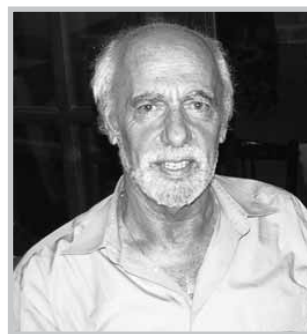

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ...

- Νίκος Κοκάντζης
- Μπάντιος Σωτήριος

Νεκρολογία για τον Καθηγητή Πνευμονολογίας Χρυσόστομο Τζημάκα

Απόψε στη γειτονιά των αγγέλων κυκλοφορεί και ο δάσκαλος. Του άρεσε αυτός ο τίτλος και τον δικαιούται· ήταν όντως δάσκαλος.

1. **Δίδασκε φιλοσοφία.** Η ικανότητά του να καθοδηγεί τους μαθητές του ήταν μοναδική. Με ηρεμία, γλυκύτητα, ηπιότητα, αλλά και μοναδική επιχειρηματολογία καθοδηγούσε τη σκέψη μας σε βαθιά νοήματα όχι μόνο της ιατρικής αλλά και της ιστορίας, της κοινωνιολογίας και της φιλοσοφίας.
2. **Δίδασκε ύφος και ήθος.** Πάντα γελαστός και ήρεμος, πάντα καταδεκτικός και συγκαταβατικός, πάντα ειλικρινής και ευθύς, πάντα με ένα λεπτό, ευγενές, ήπιο χιούμορ, είχε έναν καλό λόγο για όλους τους φίλους, τους μαθητές, τους συνεργάτες, τους ασθενείς, τους συγγενείς, ΝΑΙ, ΕΝΑΝ ΚΑΛΟ ΛΟΓΟ.
3. **Δίδασκε τον τρόπο να εκφράζεσαι σε γραπτό και προφορικό λόγο.** Μοναδικός συγγραφέας, καλλιτέχνης, ζωγράφος, έγραφε, σχεδίαζε και διόρθωνε ασταμάτητα επιστημονικά, φιλοσοφικά και καλλιτεχνικά κείμενα με τρόπο μοναδικό, απaráμιλλο, ανεξάντλητο, δημιουργώντας αθάνατα έργα.
4. **Δίδασκε καλές τέχνες.** Ζωγραφική, αρχιτεκτονική, φωτογραφία, σχέδια, προπλάσματα. Σειρά από τα επιστημονικά αυτά έργα υπάρχουν σε βιβλιοθήκες, εκδοτικούς οίκους, μουσεία αλλά και στο βρογχοσκοπικό τμήμα όπου και μέχρι σήμερα εκπαιδεύονται οι νέες γενιές των γιατρών.
5. **Δίδασκε λιτότητα.** Δεν του άρεσαν τα μεγαλεία, η επίδειξη, τα πλούτη. Δεν απεκόμισε κανένα υλικό αγαθό από την ιατρική. Του περίσσευε ο μισθός, τα χρήματα, οι τίτλοι, τα αξιώματα. Δεν είχε περιουσία, δεν είχε ιατρείο, δεν είχε ούτε καν αυτοκίνητο αξιόλογο. Συχνά τον έβλεπες στο λεωφορείο κρεμασμένο από τη χειρολαβή, πάντα χαμογελαστός, πάντα ήρεμος, να έρχεται στο «Παπανικολάου» ή να περπατά στο κέντρο, να επισκέπτεται καλλιτέχνες, εκδότες, φίλους – πεζός, απλός, χαμογελαστός, πλούσιος στη λιτότητά του.
6. **Δίδασκε επιστήμη.** Όχι αυτή την ξερή σελίδα 4, κεφάλαιο 3, παράγραφο 2, σειρά 1. Αποδεικτικά, ήρεμα, συγκαταβατικά σου ανέπτυσσε τη θεωρία, τη συνδύαζε με την πράξη και σου εξηγούσε τη αξία της εφαρμογής της με αυτό τον καταπληκτικό τρόπο που σε άφηνε άφωνο, αποσβολωμένο, ανίκανο να αντιδράσεις σε οποιοδήποτε εξωτερικό ερέθισμα. Τα άπειρα επιστημονικά ερεθίσματα σε οδηγούσαν σε νέες σκέψεις και απόψεις που σου έδινε το δικαίωμα και τον χρόνο να τις εκφράσεις και να τις υποστηρίξεις αλλά και να τις τροποποιήσεις για να οδηγηθείς στην πραγματική αλήθεια.
Εμείς σε λέγαμε Χρυσόστομο επειδή ο λόγος σου μας ήταν χρυσάφι «τω την γλώτταν χρυσορρήμονι», όπως και στο τροπάριο των Τριών Ιεραρχών (προστάτες της παιδείας) αναφέρεται. Οι φίλοι σου όμως σε ονόμαζαν Χρυσούλη για την καλή σου την καρδιά (μήπως σε ήξεραν καλύτερα;).
Ταπεινοί μαθητές σου, προσκνητές της γνώσης σου, του ύφους σου, του ήθους σου, της φιλοσοφίας, της θεώρησης της ζωής αποθέτουμε σταγόνα από το δάκρυ μας στις ευχές μας για καλό ταξίδι στη γειτονιά των αγγέλων.

Η διδασκαλία σου θα μας καθοδηγεί για πάντα.

Για τους Μαθητές σου
Θοδωρής

Επικήδειος Λόγος Ηλία Ρεΐση

Αγαπητέ δάσκαλε και συνεργάτη,
Φίλτατε Ηλία,
Ακατάβλητε αγωνιστή της ζωής, των έργων και των ιδεών

Τα λόγια αυτά, ανεπιτήδευτα και βγαλμένα μέσα από τα βάθη της ψυχής, εκφράζονται την ύστατη αυτή στιγμή από όλους τους συναδέλφους σου της Α' Προπαιδευτικής Χειρουργικής Κλινικής του Πανεπιστημίου μας, στην οποία υπηρέτησες μία ολόκληρη ζωή, αλλά και από όλους τους συνεργάτες και φίλους σου, καθώς και από τους αναρίθμητους μαθητές και ευεργετημένους σου.

Αγαπητέ φίλε, ξεκίνησες την πορεία σου ως προσφυγόπουλο της δεύτερης γενεάς και μέσα από στερήσεις, σε δύσκολους καιρούς, έχοντας ως μοναδικό εφόδιο την ευχή των γονέων σου και την πίστη στον Θεό και στον σκοπό που έθεσες, σπουδάσες την Ιατρική Επιστήμη και το πέτυχες με τον πιο άριστο τρόπο.

Μετεκπαιδεύτηκες στην Ορθοπεδική σε μεγάλα κέντρα της Μ. Βρετανίας, στο Εδιμβούργο και τη Γλασκώβη και είσαι από τους πρώτους που μετέφεραν τις νέες γνώσεις της επιστήμης σου στον χώρο μας.

Σύντομα, μπήκες στην Πανεπιστημιακή Κοινότητα μεταλαμπαδεύοντας τις νέες γνώσεις στους μαθητές σου και ευεργετώντας τους ασθενείς σου. Όπως ακριβώς το κερί λιώνει για να φωτίσει, έτσι και συ ανάλωσες τη ζωή σου φωτίζοντας με τις γνώσεις σου και το παράδειγμά σου τους μαθητές και τους ασθενείς σου.

Για αυτή σου την προσφορά και δράση έφθασες με τη δύναμη των φτερών σου στη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή στο Πανεπιστήμιο και συγχρόνως στη θέση του Διευθυντή της Β' Ορθοπεδικής Κλινικής του Νοσοκομείου Άγ. Παύλος.

Υπήρξες, αγαπητέ φίλε, ένας στυλοβάτης της επιστήμης και της κοινωνίας της πόλης μας, σε μία εποχή που κλονίζονται οι ηθικές αξίες και μία διάχυτη κρίση υπάρχει παντού. Συγκαταλέγεσαι σε εκείνους: «όπου στη ζωή των ώρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες. Ποτέ από το χρέος μη κινούντες». Αυτό το χρέος υπηρέτησες μέχρι τις τελευταίες ημέρες της ζωής σου, σεμνός και ταπεινός, με βαθιά ριζωμένη την πίστη για το καθήκον, άκαμπτος και ακλόνητος μπρος στους κινδύνους και τις δυσκολίες της ζωής, ακούραστος και αταλάντευτος μπροστά στο καθήκον.

Αυτό ακριβώς το καθήκον για την πατρίδα και τη διάσωση της πολιτισμικής μας κληρονομιάς και το πάθος σου για κοινωνική προσφορά δεν περιορίστηκαν στην ιατρική μόνο, αλλά η δραστηριότητά σου εκτείνεται σε πολιτιστικούς Συλλόγους, όπως η Ευρωπαϊκή Λέσχη Μακεδονίας-Θράκης, της οποίας υπήρξες ιδρυτικό μέλος και Πρόεδρος, με στόχο τον εκσυγχρονισμό της χώρας και τη συμβολή στην ηθική και υλική στήριξη των Βορειοηπειρωτών και Ελληνοποντίων μεταναστών από τη Ρωσία.

Αλλά, δεν θα μπορούσε να γίνει και διαφορετικά γιατί φύση ευαίσθητη και ευγενική, αγαπητέ Ηλία, ήσουνα προικισμένος και με το καλλιτεχνικό талантτο της ζωγραφικής.

Στον οικογενειακό τομέα ανέστησες και ανέθρεψες με την ανεκτίμητη σύζυγό σου τέσσερα άξια τέκνα, τον Δημήτρη, τον Βασίλη, την Ηλέκτρα και τη Ρόζη, και τους αποκατέστησες με επιτυχία στην κοινωνία, συνεχιστές της πορείας που εσύ χάραξες.

Αγαπητέ Ηλία, σε αποχαιρετούμε και σε ξεπροβοδούμε σήμερα στο μεγάλο και τελευταίο σου ταξίδι με πόνο και θλίψη πολλή, παράλληλα όμως σε τιμούμε και σε μακαρίζουμε γιατί τα έργα σου, εδώ στη γη, άνοιξαν την πόρτα του παραδείσου και δίκαια ανήκουν και σε σένα τα λόγια του Απ. Παύλου: «Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστην τετήρηκα, λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα».

Το παράδειγμά σου ας είναι για όλους μας ένας φωτεινός σηματοδότης που θα μας ενώσει κάποτε εις την πέραν του τάφου ζωή.

Καλή αντάμωση, αγαπημένε μας Φίλε και Δάσκαλε.

Επαμεινώνδας Φαχαντίδης
Καθηγητής Χειρουργικής Α.Π.Θ.

Διευθυντής
Α' Προπαιδευτικής Χειρουργικής Κλινικής Α.Π.Θ.

Ευάγγελος Χρήστου Δημητρίου

Στις 14 Αυγούστου έφυγε ανεπάντιστα από τη ζωή ο ομότιμος καθηγητής της ψυχιατρικής και εκλεκτός συνάδελφος,

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ο εκλιπών διετέλεσε επί σειρά ετών Διευθυντής της Β' Ψυχιατρικής Κλινικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και στη διάρκεια της θητείας του εκπαίδευσε με τους συνεργάτες του υπερχιλίους προπτυχιακούς φοιτητές της Ιατρικής Σχολής και υπερεκατό ειδικευθέντες στην ψυχιατρική νέους συναδέλφους.

Υπήρξε αφοσιωμένος δάσκαλος, προσηνής και ήπιος, υπόδειγμα λειτουργού της ψυχικής υγείας και υπηρέτησε το λειτούργημά του ως ιατρός, δάσκαλος και ερευνητής με σεμνότητα, συνέπεια, ζήλο και απaráμιλλο ήθος.

Οι συνεργάτες του, οι ειδικευθέντες συνάδελφοι, οι φοιτητές του και οι ασθενείς που δέχτηκαν τη φροντίδα του θα ενθυμούνται την ηπιότητα του χαρακτήρα του, το αδιάπτωτο ενδιαφέρον του για τη μετάδοση των γνώσεών του, και την προσήλωσή του στο λειτούργημα του λειτουργού ψυχικής υγείας.

Ανδρέας Ι. Παράσχος

τ. Αναπληρωτής Καθηγητής Ψυχιατρικής
Επίτιμος Πρόεδρος
Ελληνικής Ψυχιατρικής Εταιρείας